

Kázání Marka Vanči z 15. února 2015 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 15. února 2015 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Gn 33, 1-17

II. čtení: Gn 33, 10

Milé sestry a milí bratři,

říká se, že stará láska nerezaví, že stará přátelství jsou pevná a trvalá. Ale stará nepřátelství, ta bývají zavilá a zarputilá. O to větší to je událost, že jsme přítomni smíření dvou mužů, kteří byli po dvacet let nepřáteli! Navíc to jsou ještě rodní bratři. Nepřátelství mezi bratry, to je to nejhorší a nejbolestnější. " Bratr, můj bratr. " " Smím vidět tvou tvář a to je jako bych viděl tvář Boží ". Je zřejmé, že Jákob i Ezau jsou si vědomi vážnosti chvíle. Jestliže tu čteme: " Ezau se k němu rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku a políbil ho, oba zaplakali ", pak to samozřejmě můžeme odbýt jako sentimentální obřadnost, jako orientální divadlo, které na sebe vzájemně hrají. K takové domněnce nemáme ale důvod. Jestliže vypravěč říká, že oba zaplakali, pak není třeba pochybovat o upřímnosti obou bratří.

Zkrátka a dobře: " Jaké dobro, jako blaho, kde bratři žijí svorně! " Možná si řeknete, co s tím, scéna sbratření se udála kdesi tisíce kilometrů daleko, navíc před několika tisíciletími. Jaký to má pro nás praktický význam, že si kdysi skupina nomádů podala bratrsky ruce a smířila se? I když šlo o sbratření dvou lidí kdysi dávno, má to pro nás význam. Je to pro nás poučné. Abychom si uvědomovali, že každé naše slovo i čin mají význam a dosah pro naše okolí. Můžeme si tedy vzít příklad z ponížení a pokory praotce Jákoba, který si nemyslel, že když se poníží před druhým člověkem, že ztratí na úrovni, že si zadá.

Zde ale jde o více než jen o sbratření dvou dávných nepřátel. Otevřeli jsme dnes ráno bibli. A v bibli jde o více než jen o popis dávných událostí. Jde o svědectví o velkých Božích skutcích. Že zde jedná Bůh, že je zde při díle, není hned na Jákobově počínání zřejmé. Jeho situace onoho rána nebyla růžová. Vypadala hrozně. Ze strachu a ve snaze obměkčit Ezaua posílá Jákob bratrovi velké množství skotu a bravu. Protože ale neví, jak Ezau dary a posly přijme, nedělá si Jákob iluze. Pokud Ezau a jeho čtyři sta bojovníků zaútočí, bude Jákob s těmi svými ztracen. Podle seřazení rodiny počítá s touto nejhorší variantou. Obě své služby a její děti postaví dopředu, pak jde Lea se svými dětmi a teprve vzadu je milovaná Ráchel a syn Josef. Myslí si, že ti vpředu zachytí nejhorší úder Ezauových bojovníků a ti nejvzdálenější by snad mohli uniknout. Tuto krutou úvahu bychom mohli Jákobovi zazlívát, ale okolnost, že sám jde v čele, že jedná jako muž, vzbuzuje určitý respekt. A tak jde vsříc Ezauovi. A čteme: "sedmkrát se poklonil až k zemi než ke svému bratrovi přistoupil ". Jákob poklonami přiznává svou poníženost a pokoru před bratrem. Ezaua uznává za svého pána a přítom je připraven na všechno. Co se stane?

Teprve teď může Jákob poznat změnu, která se s Ezauem stala. A v tom, co se nad očekávání děje, vidí krok za krokem Boží zásah. Na přátelský Ezauův dotaz, kdo jsou všechny tyto ženy a děti, Jákob odpovídá: " To jsou děti, jimiž Bůh milostivě obdaroval tvého otroka ".

A ženy i děti přistupují a se zřejmou důvěřivostí se klaní před Ezauem. Ten dále zkoumá, co znamenají všechna ta stáda, která mu Jákob poslal. A ten přiznává, že si jimi chtěl bratra získat. Ezau zprvu odmítá a říká, že má všeho dost, ale Jákob naléhá a říká: "Bůh se nade mnou smiloval a mám všeho dost ". A teď si všimněme, člověk, který není bratrem, nemá nikdy dost. Také Jákob a Ezau neměli nikdy dost. A teď oba říkají, že mají všeho dost a nic nepotřebují. Není pochyb, u obou mužů se stal zázrak. Bůh, který zná srdce lidí a má nad nimi svou moc, je zde při díle. Zde se nejen sbratřují dva lidé, ale ještě při nich jedná Bůh, který připravuje celou situaci a dává šanci, aby se bratři smířili.

Že zde zneprátelené tábory smířil Bůh, není náš názor, ale Jákobova zkušenost. Dosvědčuje to nám i svému bratrovi právě tím zvláštním slovem o Boží tváři. V předchozí kapitole se vypráví o tom, jak Jákob potkal Hospodina. Přitom se obával, že by při setkání mohl zahynout. Pohled na svatou Boží tvář by mohl jemu, hříšnému člověku, přivodit smrt. A ráno po té noci ho slyšíme jásat: " Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život " /32,31/. Bůh na něj milostivě pohlédl, smířil se s ním. Odpustil mu. Pod silným dojmem této zkušenosti dává teď Jákob to noční setkání do

souvislosti s bratrem. Po velikém zážitku Boží milosti, kdy směl spatřit Boží odpouštějící tvář, mu připadá, že bratrova smířlivá tvář je druhým Božím darem. Jákob vidí na tváři svého bratra odlesk toho, co v předešlé noci spatřil na Boží milostivé tváři. Smíření s Bohem, Boží odpuštění předcházelo, teď přichází smíření s bratrem. Protože na Boží tváři uviděl Otce, smí teď na tváři Ezauově vidět bratra. " Smím vidět tvou tvář, a to je jako bych viděl tvář Boží ".

Ale nejen Jákob, také my jsme směli pohledět na Boží tvář. A také my jsme neviděli v Bohu svého nepřítele, ale svého Otce. Boží tvář jsme spatřili v jeho Synu, Ježíši Kristu, ovšem úplně jinak než Jákob oné noci u Jaboku. Ježíš řekl: " Kdo vidí mne, vidí Otce ". Ovšem, je to tělo plné ran a krve, tvář zohavená a zbičovaná pro naše hříchy, to nám Otec musel ukázat. Ale potom " jsme spatřili jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy ". A " jeho tvář zářila jako slunce ". A Syn nám dovolil a přikázal oslovovat Boha jako Otce. A Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti". Nepřijali jsme ducha otroctví / Pavel Ř 8 /, abychom opět propadli strachu, ale přijali jsme ducha synovství, v němž voláme " Abba, milý Otče ". Ježíš nám zjevil Boží laskavou tvář, proto smíme volat Otče náš, proto smíme jásat jako děti!

A teď, když jsme v Kristu směli uvidět Boží tvář, očekává od nás Bůh, že také uvidíme tvář svého bratra. Po smíření s Otcem, je-li upřímné, nemůže přijít nic jiného, než smíření s bratrem. Lidé ale nejsou bratry. Stále znovu a znovu bratr zabíjí bratra, jako Kain Ábela. My asi nemáme na rukou krev, ale kdybychom se teď zamysleli, kdybychom kolem sebe nechali projít všechny tváře, které jsme v životě potkali, ve svém sousedství, na pracovišti, v rodině, pak by nás napadlo jistě mnoho tváří, které bychom už nikdy nechtěli potkat. A podobně by to bylo u těch druhých vzhledem k naší osobě, kolik je asi těch, kteří nás už nikdy nemusí potkat! Jak se do nás vloudí a zahoří v nás různá nepřátelství a zášti! A Bůh, kterému musí být naše tvář protivná, který ale na nás pro Kristovo milosrdenství hledí přece jen milostivě, teď od nás očekává, že se zase obrátíme ke svým bratrům s prosbou o odpuštění. Máme to raději udělat dnes. Smíření není radno odkládat. Nejpозději na věčnosti ve zjevené Boží slávě budeme hledět jeden druhému do tváře. Bůh od nás teď žádá, abychom se pokořili jeden před druhým a hleděli vidět ve druhých své bratry.

Ve světě okolo nás se lidé sice vidí tváří často, díky moderní technice, ale málokdy vidí v bližních své bratry. Jak se například lidé hodnotí podle rasy, vyznání, peněz nebo postavení. Jak bohatí pohrdají chudými a naopak. Jak mnozí potřebují obraz nepřítele, aby se měli vůči komu vymezovat. Proto tolik nenávisti, nepřátelství. Mezi lidmi i mezi národy.

Bůh ukázal lidstvu svou milosrdnou tvář a přeje si, abychom tvář bližního viděli jako bratra. Abychom si uvědomili, že Bůh se obětoval za každého člověka. Musíme poznat Boha, pokořit se před ním, abychom viděli v bližních své bratry a sestry. Smíření s bližními získám jen skrze Pána Ježíše Krista. Jedině v Kristu budeme schopni vidět tvář bratra, jako bychom viděli tvář Boží.

Amen